

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2018r. w Suwałkach

sprawy **M. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

w związku z odwołaniem M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 9 października 2017 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. K. prawo do emerytury od dnia 29 września 2017r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09 października 2017 r. wydaną w sprawie (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił M. K. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r. emerytura przysługuje, jeżeli spełnił łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn;

- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego;

- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999r., udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat, w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zakład omówił ubezpieczonemu przyznania emerytury, ponieważ na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganych 15 lat okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, a jedynie 8 lat 3 miesiące i 25 dni. Organ rentowy poinformował, iż do stażu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie zaliczono okresu zatrudnienia w PGR O. ZR L. od 21 września 1977 r. do 31 marca 1982 r. oraz w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. w okresie od 06 stycznia 1989 r. do 15 marca 1992 r., ponieważ zeznania świadków nie stanowią środka dowodowego na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach bądź szczególnym charakterze. Takim środkiem dowodowym jest świadectwo pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. K. wniósł o uznanie lat pracy w PGR O. ZR L. oraz w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach przy uwzględnieniu, iż powyższe okoliczności potwierdzają zeznania świadków.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, iż w Przedsiębiorstwie (...) w O. pracował na stanowisku mechanika, w wymiarze 8 godzin dziennie plus 6 godzin w pracujące soboty. Praca ta polegała na pracy w kanale remontowym przy naprawie pomp, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, a praca przy wymianie oleju również wiązała się z przebywaniem w różnych warunkach atmosferycznych. Podlegała ona zatem pod pkt 14 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 1983 r.

Z kolei praca w PGR O. była wykonywana na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego marki (...) i (...), i wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Polegała na wożeniu żwiru, nawozu, węgla. Brak potwierdzenia pracy w warunkach szkodliwych wynika z braku dokumentacji (...) w O. jakim pojazdem jeździł.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o jego oddalenie. Wskazał przy tym, iż ubezpieczony nie posiada dokumentów, które uzasadniałyby przyjęcie, iż pracował w szczególnych warunkach. Jego stanowisko opiera się tylko na oświadczeniach. Ponadto (...) w O. wystawiła ubezpieczonemu świadectwo pracy w szczególnych warunkach, jednakże nie uwzględniono w nim pracy na stanowisku kierowcy.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 01 lipca 1976 r. M. K. zawarł z Państwowym Gospodarstwem Rolnym O. umowę o pracę na stanowisku mechanika. Praca miała być wykonywana w Zakładzie Usług (...). Umowa ta została przedłużona w dniu 15 lipca 1976 r. na czas nieokreślony. W dniu 01 sierpnia 1977 r. M. K. złożył do pracodawcy wniosek o wyrażenie zgody na przeniesienie go na stanowisko kierowcy samochodowego. Powyższe podanie zostało zaakceptowane. Z tym też dniem pracodawca powierzył M. K. do zakończenia akcji żniwnej pracę kierowcy samochodu marki (...). Pracę tę wykonywał do dnia 20 września 1977 r. Oficjalnie został skierowany na stanowisko pracy w charakterze kierowcy w dniu 21 września 1977 r. Wykonywał on wówczas czynności spedycyjne. Następnie w dniu 10 sierpnia 1978 r. czynności te zostały zawieszono do czasu zakończenia akcji żniwnej i zlecono mu prowadzenie pojazdu marki (...). Po zakończeniu tego okresu M. K. dalej pracował jako kierowca samochodu ciężarowego, za co otrzymywał dodatek do wynagrodzenia. W dniu 31 marca 1982 r. M. K. złożył wniosek o przeniesienie go na etat mechanika, co nastąpiło z dniem 01 kwietnia 1982 r. W dniu 21 lipca 1983 r. ponownie powierzono mu jednak prowadzenie samochodu, tym razem marki (...), które zostało cofnięte z dniem 02 października 1984 r. Oficjalnie w tym czasie był on zatrudniony na stanowisku mechanika. Kolejne powierzenie pojazdu S. (...) miało miejsce w dniu 10 sierpnia 1985r., gdyż w dniu 01 sierpnia 1985 r. powierzono mu stanowisko kierowca-mechanik maszyn rol.-poj. Także w następnym roku w dniu 11 sierpnia 1987 r. powierzono mu pojazd marki S. 28. Za powyższe czynności otrzymał on dodatkowe wynagrodzenie za każdy dzień prowadzenia pojazdu zgodnie z wpisami w karcie drogowej. Pracę w powyższym zakładzie pracy zakończył z dniem 05 stycznia 1989 r. (dowód: akta osobowe, k. 12 /koperta/)

W trakcie zatrudnienia jeździł on samochodami ciężarowymi, z przyczepą. Praca przy wykorzystaniu pojazdu marki (...) miała miejsce, gdy brakowało kierowców. Skoro jednak posiadał uprawnienia do prowadzenia pojazdów ciężarowych to na takich pojazdach jeździł (S., K.). W trakcie jeżdżenia tymi pojazdami przewoził żwir, nawozy,

maszyny, węgiel. (dowód: częściowo zeznania świadka R. W., k. 23, Z. Ł., k. 38-38v, częściowo zeznania M. K. w charakterze strony, k. 43v, 22-22v)

W dniu 06 stycznia 1989 r. M. K. rozpoczął pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku mechanika w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatrudnienie zostało zakończone na mocy rozwiązania umowy za porozumieniem stron z dniem 15 marca 1992 r. (dowód: akta osobowe, k. 10 /koperta/)

W trakcie zatrudnienia M. K. pracował w kanale, głównie przy remontach. Naprawiał sprzęgła, gąsienice czy też skrzynie biegów. W Przedsiębiorstwie było ok. 130 jednostek sprzętu, co generowało znaczną ilość pracy. (dowód: zeznania świadków M. J., k. 22v, H. S., k. 23, zeznania M. K. w charakterze strony, k. 43v, 22-22v)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn wynoszący 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 – 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Natomiast art. 32 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W tym też zakresie należy stosować przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 3 i 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz posiada okres zatrudnienia wynoszący 25 lat pracy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było, że M. K. osiągnął wiek uprawniający do ubiegania się o przyznanie emerytury zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego rozporządzenia, albowiem urodził się w dniu (...) Nadto wykazał wymagany przepisami okres składkowy i nieskładkowy wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 lat, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się co do spełnienia przez odwołującego się wymogu posiadania 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Chodziło przede wszystkim o okresy pracy:

- od 21 września 1977 r. do 31 marca 1982 r. w Państwowym Gospodarstwie Rolnym O. Zakład Rolny (...),
- od 06 stycznia 1989 r. do 15 marca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O..

Według (...) Oddział w O. okresy te nie podlegały uwzględnieniu, albowiem M. K. nie przedstawił świadectw pracy z podaną prawidłową podstawą prawną, to jest powołaniem się na rozporządzenie Rady Ministrów z 07 lutego 1983 r. oraz przepisy resortowe lub uchwały z podaniem wykazu, działu, pozycji i punktu którego dane stanowisko dotyczy, a jedynie wykazywał powyższe okoliczności przy pomocy zeznań świadków.

Mając na uwadze przedstawione stanowisko organu rentowego wskazać należy, iż dokumentacja dotycząca zatrudnienia, w tym świadectwa pracy, są jedynie dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 kpc, a zatem stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumentach. Dowody takie podlegają kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nich faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. A contrario sam fakt posiadania świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie oznacza jeszcze uznania, że praca w warunkach szczególnych była w rzeczywistości wykonywana (tak wyrok SA w Gdańsku z 26 kwietnia 2016 r., III AUa 2131/15, Lex; wyrok SA w Łodzi z 10 czerwca 2016 r., III AUa 1492/15, Lex; wyrok SA w Białymstoku z 15 kwietnia 2015 r., III AUa 1535/14, Lex). Także Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że o uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie decyduje treść dokumentów wystawianych przez pracodawcę, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyrok z 25 marca 1998 r., II UKN 570/97, Lex oraz z dnia 22 marca 2001 r., II UKN 263/00, Lex). Ponadto Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 28 kwietnia 2010 r., I UK 337/09 (Lex) i z dnia 12 maja 2010 r., I UK 30/10 (Lex) wyraził pogląd, iż o uznaniu stanowiska zatrudnienia, jako pracy w szczególnych warunkach, przesądza nie nazwa stanowiska, użyta przez pracodawcę w świadectwie pracy odpowiadająca lub nieodpowiadająca nomenklaturze zawartej w rozporządzeniu wykonawczym właściwego ministra, lecz pozytywna weryfikacja dokumentu pod kątem zgodności rzeczywiście wykonywanej przez pracownika pracy z ustawowymi wymaganiami.

Mając na uwadze powyższe, należało dokonać oceny czy praca w poszczególnych zakładach pracy mieściła się w pojęciu pracy w warunkach szczególnych i czy łączny jej czas wynosił wymagalny 15 letni okres, co pozwalałoby ubezpieczonemu na skorzystanie z emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W zakresie spornego okresu pracy od 21 września 1977 r. do 31 marca 1982 r. w Państwowym Gospodarstwie Rolnym O. Zakład Rolny (...), ubezpieczony powoływał się, iż w tym okresie był zatrudniony na stanowisku kierowcy. W ocenie Sądu powyższa okoliczność nie budziła wątpliwości, gdyż wynika to nie tylko z zeznań samego M. K., ale i dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych prowadzonych przez zakład pracy oraz zeznaniach świadków: R. W. oraz Z. Ł., przy czym Sąd dał wiarę im jedynie w części w jakiej opisywali zakres zadań ubezpieczonego. W pozostałym zakresie, w jakim świadkowie spójnie zeznawali, iż przez cały okres zatrudnienia M. K. pracował jako kierowca, twierdzenia te nie były wiarygodne. Stały one w sprzeczności z dowodami znajdującymi się w aktach osobowych i zeznaniami samego odwołującego się, gdyż w sprawie bezsporne jest, że zaraz po rozpoczęciu pracy i od kwietnia 1982 r. był on zatrudniony na stanowisku mechanika.

Zgodnie z rozporządzeniem regulującym pracę w warunkach szczególnych, a w szczególności załącznikiem w postaci wykazu A, w dziale VII, pkt 2 za pracę tego rodzaju była uznawana wyłącznie praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, nie zaś każda praca kierowcy. Ubezpieczony winien był więc wykazać, że do pracy w PGR O. wykorzystywał pojazd o masie powyżej 3,5 tony.

M. K. wywodził, iż pracę na pojazdach ciężarowych rozpoczął w dniu 21 września 1977 r., co też wynika z pisma znajdującego się w jego aktach osobowych, datowanego na ten dzień, w którym przeniesiono go ze stanowiska mechanika do pracy w charakterze kierowcy. Co prawda nie wskazano dokładnie jakim pojazdem miał się wówczas poruszać, jednak z umowy o wykonywanie czynności dodatkowych wynika, iż miał on wykonywać także czynności spedycyjne, co wskazuje na wykorzystanie pojazdów pozwalających na transport towarów, a zatem o większej masie ładunkowej. O tym, że w tym okresie ubezpieczony poruszał się pojazdem ciężarowym świadczy również datowane na dzień 01 sierpnia 1979 r. pismo, w którym podwyższono M. K. dodatek za prowadzenie samochodu ciężarowego z 1.00 zł na 2.00 zł. Fakt prowadzenia pojazdów o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony potwierdza także sam odwołujący się i słuchani w sprawie świadkowie, którzy wskazywali na prowadzenie pojazdów marki S. i (...). Sąd uznał ich zeznania w tym względzie za wiarygodne, gdyż i w późniejszym okresie zatrudnienia, po 01 kwietnia

1982 r. powierzano M. K. prowadzenie pojazdów marki S., co oznacza, iż pojazdy te znajdowały się w dyspozycji PGR i ubezpieczony rzeczywiście świadczył na nich pracę.

Wątpliwości Sądu wzbudziły jednak okresy pracy przy wykorzystaniu samochodu marki (...). M. K. początkowo wskazywał, iż rzeczywiście zdarzało mu się prowadzić powyższy pojazd, głównie w celu podwożenia ludzi, jednakże powyższe zadania były bardzo krótkotrwałe. Takie też stanowisko przedstawiał świadek Z. Ł.. Ubezpieczony słuchany w charakterze strony uznał, że przejazdy (...) miały charakter sporadyczny, a wpisy znajdujące się w aktach są nierzetelne, skoro przejazdy zajmowały około godziny. Mając na uwadze powyższe twierdzenia i dokumenty znajdujące się a aktach osobowych, rozstrzygając powyższą kwestię, Sąd oparł się na dokumentach. Miał przy tym na uwadze powtarzające się w orzecznictwie sądów zapatrywanie, iż zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest więc dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwnie (tak wyrok SA w Katowicach z 16 lutego 2017r., III AUa 2094/16, Lex; wyrok SA w Gdańsku z 12 kwietnia 2017 r., III AUa 1717/16, Lex; wyrok SA we Wrocławiu z 22 lutego 2012 r., III AUa 1734/11, Lex).

Jak wynika z akt osobowych już w dniu 01 sierpnia 1977 roku powierzono M. K. prowadzenie pojazdu (...) na okres akcji wykopkowej, do dnia 20 września 1977 r., a zatem jeszcze przed zmianą stanowiska pracy. Takie powierzenie powtórzono także w roku kolejnym, od dnia 10 sierpnia 1978 r., w którym wprost wskazano, że w czasie akcji żniwnej i wykopkowej zlecenie na wykonywanie czynności spedycyjnych uległo zawieszeniu. Mając na uwadze brak informacji do kiedy trwały owe prace, należy przyjąć, iż co najmniej jak w roku ubiegłym do dnia 20 września. W tym okresie ubezpieczony nie wykonywał więc pracy w transporcie przy wykorzystaniu pojazdów powyżej 3,5 tony. W kolejnych latach, jak wynika z dokumentów praca tego rodzaju nie była już powierzana. W ocenie Sądu powyższe okoliczności nie są spójne z twierdzeniami ubezpieczonego. Jednakże Sąd uznał, iż z uwagi na charakter działalności PGR istnieje duże prawdopodobieństwo, że w okresie sierpnia/września, z uwagi na wzmożone prace rolne, odstępowano od prac spedycyjnych i wykorzystywano pracowników przy pracach rolnych. Mając na uwadze doświadczenie życiowe Sądu wykorzystanie pojazdu marki (...) w ówczesnym czasie do prac polowych (choćby zbioru ziemniaków na co wskazują dokumenty) było wysoce prawdopodobne.

Z tych wszystkich względów, Sąd przyjął jako okres zatrudnienia w warunkach szczególnych okresy pracy M. K. w Państwowym Gospodarstwie Rolnym O. Zakład Rolny (...) w okresie od 21 września 1977 r. do dnia 09 sierpnia 1978 r., od 21 września 1978 r. do dnia 31 marca 1982 r., a zatem w łącznym wymiarze 4 lat 4 miesięcy i 28 dni.

Na marginesie należy wspomnieć, iż w ocenie Sądu nie miała znaczenia okoliczność, że w ramach czynności zlecono M. K. wykonywanie czynności dodatkowych, nie wchodzących w zakres normalnych obowiązków pracy w postaci załadunku i wyładunku, odbioru i zdania ładunku, załatwienia formalności rozliczeniowych, nadzoru i przejęcia odpowiedzialności materialnej za przełożony ładunek. Spełnienie bowiem warunku wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy z § 2 ust. 1 rozporządzenia może mieć uzasadnienie w ustaleniu, że mimo dodatkowych obowiązków, kierowca samochodu ciężarowego nadal wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Sam fakt powierzenia kierowcy dodatkowych obowiązków nie oznacza, że obowiązki te umniejszają podstawowy czas pracy kierowcy. Generalnie praca w szczególnych warunkach nie musi być wykonywana w sposób ciągły przez 8 godzin, gdyż rozkład czasu pracy może przewidywać przerwę w pracy podstawowej w ramach dniówki roboczej (tak wyrok SA w Warszawie z 20 września 2017r., III AUa 1014/15, Lex).

W zakresie zatrudnienia w okresie od 06 stycznia 1989 r. do 15 marca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku mechanika, organ rentowy przyjął, iż nie zostało wydane świadectwo pracy w warunkach szczególnych, a nie jest wystarczające ustalenie powyższych okoliczności na podstawie świadków. Celem wyjaśnienia zakresu wykonywanych prac we wskazanym zakładzie pracy, Sąd dopuścił dowód w postaci akt osobowych M. K.. Potwierdzają one rzeczywiście okres zatrudnienia na stanowisku mechanika, nie określają jednak w żaden sposób wykonywanych przez ubezpieczonego prac. Z tego też względu jednym możliwym źródłem ich zakresu, przy uwzględnieniu iż (...) Przedsiębiorstwo (...) zostało zlikwidowane, są właśnie zeznania świadków. Ubezpieczony nie może bowiem ponosić

konsekwencji związanych z lakoniczną dokumentacją pracowniczą, z której nie wynika szczegółowy zakres jego obowiązków. Znajdujący się bowiem w aktach zakres obowiązków ogranicza się raczej do ogólnych wytycznych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy aniżeli rzeczywistego rodzaju wykonywanych prac.

Celem ustalenia powyższej okoliczności Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków: M. J. oraz H. S.. Z ich zeznań wynika, iż ubezpieczony pracował w kanale remontowym, gdzie wykonywał prace naprawcze. Prac tych było dużo, bowiem zakład posiadał ok. 130 jednostek sprzętu. Mechanicy byli podzieleni na dwie grupy: jedna załoga pracowała stale w warsztacie, druga zaś była tzw. pogotowiem i pracowała w terenie. Ubezpieczony pracował w tej pierwszej, gdyż ta grupa mechaników była liczniejsza. Samych kanałów było ok. 10 (w tym najazdowe). Dokonując oceny zeznań świadków Sąd uznał je za wiarygodne. Przede wszystkim byli to współpracownicy odwołującego się, wspólnie z nim pracujący. Ich zeznania co do zasady były spójne, w szczególności co do faktu pracy ubezpieczonego wyłącznie na terenie warsztatu. Nie było zatem podstaw by kwestionować ich treść. Zeznania świadków pokrywały się również z zeznaniami samego M. K., który przyznał, iż naprawiał ciężki sprzęt we wskazanym zakładzie pracy, pracując wyłącznie w kanałach remontowych.

Zgodnie z pkt 16 działu XIV wykazu A rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze za pracę w szczególnych warunkach uznano prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

„Praca w kanałach” jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze w zakładach remontowych taboru samochodowego i tramwajowego przedsiębiorstw komunikacyjnych i w dużych jednostkach naprawczych taboru transportowo-spedycyjnego, w halach naprawczych, itp., gdzie występuje podział specjalistyczny prac pomiędzy brygady remontowo- naprawcze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2014 r., I UK 129/13 – niepubl. oraz powołane tam orzecznictwo). Jak zaś wynika z zeznań świadków i ubezpieczonego (...) Przedsiębiorstwo (...) w O. miało wyodrębniony zespół remontowo- naprawczy liczący kilkunastu mechaników, a także spory zakład naprawczy. Powyższe podyktowane było znacznym taborem (liczącym ok. 130 jednostek sprzętu) i koniecznością wykonywania bieżących naprawach. Zasadne jest zatem przyjęcie, iż ubezpieczony M. K. we wskazanym okresie wykonywał prace mechanika w kanale remontowym, a tym samym wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez cały okres swojego zatrudnienia w wymiarze 3 lat 2 miesięcy i 9 dni.

Jako, że uwzględniony przez organ rentowy został okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat, 3 miesięcy i 25 dni, a Sąd Okręgowy doliczył do niego jeszcze okres 4 lat 4 miesięcy i 28 dni z tytułu zatrudnienia w (...) O. Zakład Rolny (...) oraz 3 lat 2 miesięcy i 9 dni w (...) Przedsiębiorstwie (...), łączny okres pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych wyniósł 15 lat 11 miesięcy i 2 dni. Powyższe pozwala więc na uznanie, iż odwołujący się M. K. spełnił wszystkie warunki pozwalające mu na uzyskanie emerytury w obniżonym wieku.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. i przyznał M. K. prawo do emerytury od dnia 29 września 2017 r., o czym orzekł jak w sentencji wyroku.